

DISPUTATIO
De
VERO ET GENUINO
SENSU VERBORUM APOSTOLI Phil.2.v.9.

Quapropter & Deus illum in summam extulit sublimitatem, & donavit illi nomen quod est supra omnem nomen.

Ubi Doctrina,

De

**IDIOMATUM COMMUNICA-
TIONE PROPONITUR.**

Quam
Dei Opt. Max. Auspicio

P R E S I D E

Admodum Reverendo & Excellentissimo Viro

DN. ÆSCHILLO PETRÆO
S. S. Th. Doct. & in Regia Acad. Aboëns. Prof. & Pastore
vigilantissimo, Preceptore & Fautore-
suo æternum honorando.

Publicè proponit

P E T R U S O L A I K I N D I U S

West-G. S. Reg. M. Alumnus.

Ad diem 18. Septemb. horis antemeridianis con-
suetis in Auditorio Majori An. 1646.

A B O Æ,

Excudebat Petrus Wald / Acad. Typogr. 1646.

Admodum Reverendo, Praeclarissimoq; Viro,

DN. M. ANDREAE Prys/

Gothoburgensium Superintendenti gravissimo; Eccle-
siæ Christi, quæ Gothoburgi, ut & in Fåsberg colli-
gitur, Pastori longè dignissimo; in Christo patri
reverenter & unicè colendo.

Ut Et

CÆTERIS VENERANDIS, CLARISSI-
mis & Præstantissimis Ecclesiastici Consistorij Ad-
fessoribus, & Novi Gymnasij Lectoribus, Pro-
motoribus meis æternùm honorandis.

Nec Non

Reverendis Humanissimis atq; Doctissimis Viris,
Præpos. & Pastoribus in Superintendentia Go-
thoburgensi, fautoribus suis devenerandis

Exercitium hoc Academicum in signum
observantiae & grati animi argumen-
tum, reverenter ac officiose dedicat
& offert

Petrus Olai Kindius.

A B O E

THEISIS I.

Nec Erba Apostoli ad Phil. 2. v. 5. 6. 7. 8. 9. 10. II. quæ loco Epistola, in Ecclesia Dei leguntur Dominica Palmarum, et si varia contineant, quorum Explicatio accuratior necessaria est Theol. Studiofis, tamen in hac praesenti Disputatione potissimum considerabimus, quodnam illud nomen sit, quod exaltato Christo donatum scribit Apostolus, dum inquit: *Quapropter & Deus illum in summam extulit sublimitatem; ac donavit illi nomen, quod est supra omne nomen, ut in nomine Iesu omne genu se flectat, cœlestium & terrestrium & infernorum. Omnisq; lingua confiteatur, quod dominus sit Iesus Christus ad gloriam Dei patris.*

2. Interim priusquam ad rem ipsam accedamus, & quod institutum nostrum præcipue concernit, notam⁹ contra Calvinianos queuam sit vera explicatio horum verborum. *Qui quum esset in forma Dei, non rapinam arbitratus est, ut esset aequalis Deo, sed semetipsum exinanivit, formam servi sumptu in similitudine hominum constitutus, & figurare repertus ut homo. Humilem prebuit se ipsum, factus obediens usq; ad mortem, mortem autem crucis.*

3. Textum hunc Apostolicum satis illustrem obscurare nituntur Calviniani, perversa quadam explicatione- quod filius Dei formam servi acceperit, cum Naturam humanam assumpit, & filij Dei incarnationem vocant ejus exinanitionem. Nos vero dicimus Apostolum loqui de filij Dei incarnati exinanitione, quâ usq; ad mortem factus est obediens patris suo.

4. Assertionem nostram probamus ex textu Paulino in hoc capite. Vocat autem Apostolus illum qui se

exinanivit Jesum Christum. Hoc nomen est filij Dei incarnati, non vero filij Dei simpliciter. Quod n. Angelus dicit eum Jesum appellandum, antequam conciperetur in utero Mariæ, factum est respectu incarnationis'. Et post incarnationem repetitio hujus nominis facta est in circumcisione Luc. 2. v. 21. Nomen Christi etiam competit ei respectu humanæ naturæ. Est enim Christus idem quod unctus'. Non vero secundum id quod Dei filius, sive juxta naturam divinam, sed juxta naturam humanam. Divina enim natura est quæ ungit humanam Psal. 45. v. 8. Secundum humanam naturam habet consortes, quorum Psalmus citatus meminit, præ quibus unus est. Quod etiam 1. Cor. 10. 9. scribitur, quod Israëlitæ tentaverint in deserto Christum Eph. 1. 4. Legitur Deum Patrem elegisse nos in Christo ante mundi constitutionem. Ebr. 13. 8. Jesus Christus heri & hodie, ipse & in secula. Has locutiones hunc in modū optimè explicat Haffentresser in l. c. de Christo dicens: ad utraq; tempora, & quæ sacratissimam dominicam incarnationem antecesserant, & quæ eandem sunt consecuta, scriptura Christi nomen propter has potissimum causas accommodat. 1. ad unitatem & identitatem hypotheseos verbī, & ante & post incarnationem designandam, quodq; non aliis Deus & aliis homo, secundum illud servitoris Joh. 8. 58. antequam Abraham fieret, ego sum: quod etiam per syllogismum patet, qui ex medulla doctrinæ unionis personalis extruitur in hunc modum.

Filius Dei est aeternus & ante secula,

Christus est filius Dei E.

Christus est aeternus & ante secula;

Quatenus Iz, Deus est & secundum divinitatem, qua

cum, secundum hypostasin assumpta caro unita est. 2.
ad promissionum de Messia adventu imotam veritatem
exprimendam. Licit enim ante verbi incarnationem
non fuerit exhibita assumptae humanitatis à divi-
nitate facta unctio, à quâ sumptum & inditum est no-
men Christi: fuit tamen à Deo prædefinita, præde-
terminata, & non minore certitudine futura, atq; si com-
pleta fuisset. Sicut & Prophetarum oracula de rebus
futuris propter definitam certitudinem rerum sæpen-
mero sub præteriti temporis ratione contexta sunt. 3.
Propter officij Christi perpetuum vigorem: q per ean-
dem fidem omnium seculorum, æternus est. Huc per-
tinent ejusmodi dicta scripturæ Eph. 1,4. Elegit nos
in Christo ante mundi constitutionem. Hebr. 13,8. Jesus
Christus heri & hodie, ipse & in secula. Apoc. 13. agnus
occisus est ab origine mundi.

5. Confirmatur etiam assertio nostra ex locutione
Paulina in hoc cap: *Quicum in forma Dei esset.* Forma
autem Dei non significat essentiam nudam sive naturam
simpliciter & absolute consideratam, sed prout est præ-
dicta dignitatibus & conditionibus divinis. Seu ut Au-
gustinus loquitur, *naturalis plenitudo in illo forma nomine de-*
bet intelligi. Videatur Augustinus de fide ad Petrum cap. 2.
Quia ergo Christus in natura Dei patris semper erat, de quo na-
tus est, in forma Dei erat unus in Essentia cum Deo patre ab a-
eterno, quia forma Deitatis nullo modo est multiplicabilis.
Non vero potest dici de filio Dei non dum incarna-
to, quod in forma Dei esset, cum sit ipsa Dei forma seu i-
mago, ad Coll. 1,3. Paulus autem loquitur de filio Dei
qui est in forma Dei, quod humanæ naturæ competit,
quippe in unitate personæ à filio Dei assumptæ. Aliud
itaq; est esse ipsam formam Dei, aliud est esse in forma Dei. Fi-

Iesus Christus est ipsa forma Dei, talis fuit ab eterno. Informa Dei est illius, post incarnationem ratione aetate assumptae humanæ naturæ.

VII. Confirmatur sententia nostra etiam inde, quod Christus formam istam servi in statu exaltationis omnino deposituit Act. 2. v. 36. Psal. 8. v. 8. Gal. 1. v. 1. ubi Apostolus dicit se vocatum esse a Christo, & interim non a homine, nec per hominem vocatum esse se scribit. Quibus verbis Apostolus Christum ferè ex numero hominum eximit, quia in statu gloriae nihil humanæ infirmitatis, sed omnia divina in eo agnoscit. Intelligenda est ergo servi forma de servili conditione complectente infirmitates ac passiones illas quibus in statu exinanitionis se subiect. Quam a tempore conceptionis non se jungimus, sed in ipsa conceptione incepisse dicimus. Nam si de tempore loquamur, ad exinanitionem pertinet totum illud spatum ab incarnatione Christi, ad mortem ejus: quia unâ cum incarnatione facta simul est exinanitio, nempe carnis Christi in unitatem personæ tu Logu assumptæ, quæ uniendo concepta, & concipiendo unita est. Unio propriè dicitur incarnatio, conceptio exinanitio. Ordinis tamen ratione, incarnatio verè prior est exinanitione: quia Christus incarnatus exinanitur: non autem Christus exinanitus incarnatur. Hanc servilem conditionem Christus deposituit, & ipsam servi formam. At humanam Naturam nunquam deposituit, ergo per servi formam, humana natura non intelligenda. Ut necesse esse putat Facius in Clavi in voce *forma*, intelligi de ipsa hominis essentia, sicuti verè homo fuit. Aliás verò rectè ait, idem esse, in forma Dei, quod esse in æquali gloria ac dignitate cum Deo. Quod autem dicit formam, intelligit illam gloriam ac majestatem Dei omnia regentia, & omnibus terribilis; quâveluti repressit aut occultavit, & sponte qua-

quasi deposituit, dum formam ac speciem servi assumpsit. Divinitatem quidem nullo modo deposituit: Sed illum ineffabilem splendorem, ac gloriam divinæ maiestatis quasi sponte suâ quodammodo extuit: dum seruus, ac etiam peccatorum totius mundi reus iraq. Dei ac omnium tristissimis penitibus subjectus fuit, & denig. nihil eo in terris imbecillus ac contemptibilis visum est. Quam gloriam sibi postlimino restitui petit, Ioh. 17, inquiens: Et nunc Pater glorifica me eâ gloria apud te, quam habui antequam mundus fuit. De hac etiam ait Matth. 25:26. quod filius hominis veniet in gloria sua super nubes, & quod videbunt eum ad dextram potentie sedentem.

VII. Ulterius subministrat nobis probationem ipsa Christi humilationis ratio, quæ ab Apostolo describitur per Evacuationem, quæ cum quadam mutatione est conjuncta, quæ Deo attribui non potest, sz. quæ Deum jam fortiorum jam infirmiorem faciat. Humana verò natura ita se evacuavit maiestate atq; gloriâ, non quasi eam planè depositisset, sed quia usuram ej⁹ ad tempus suspendit, ut opus Redemptionis per ipsam expidiatur. Ubi notandum vocem evacuationis sàpè significare cessationem usus ac operationis I. Cor. 5:v.10. 2. Th. 2. Phil. 2.v.16. Et quod scribit Apostolus in hoc capite 2. v.8. Christum habitu repertum esse ut hominem, tantum est ac si dixisset Apostolus: Quod humanis infirmitatibus expositus fuit Christus excepto peccato, quibus tamen infirmitatibus ob acceptam divinam maiestatem carere potuisset. Et ut inquit Apostolus, non rapinam arbitratus est, esse se æqualem Deo, i. e. non est usus aut abusus ista repro arbitrio, non usurpavit aut rapuit eam sibi: sed potius abstinuit & quasi privavit se eâ, semet exinaniendo. Non autem habent verba Apostoli hunc sensum quasi humanam, naturam non verè assumpsisset. Angelus enim Gabriel express-

expressus dicit in annunciatione conceptionis Christi, ad Mariam: *Ecce concipies in utero tuo & paries filium* Luc. 1,31.

8. Patet etiam propositum nostrum inde quod Apostolus loquatur de exinanitione quadam usque ad mortem crucis, quae sine dubio juxta humanam naturam juxta quam mori potuit intelligenda, juxta hanc etiam legi se subjecit. Juxta naturam vero divinam ad mortem crucis se exinanire non potuit. Tribuitur autem haec exinanitio, naturae humanae non seorsim, & in se consideratae, sed in unione cum LOGO: ideo recte dicitur, Christus est humiliatus, seu exinanivit seipsum, sed secundum carnem. Sic recte etiam dicitur: is qui aequalis Deo est seu filius Dei exinanivit se, sed secundum carnem, quae exinaniri potuit. Ita loquitur S. petrus 1. Pet. 4.v.1. *Dominum gloria crucifixum* dicit Paulus 1. Cor. 2,8. v.z. in ea natura in qua crucifigi ac mori potuit.

9. Ac Exaltatio Christi post exinanitionem & humiliationem idem evincit, illa enim neutiquam ad divinam naturam referenda, sed ad humanam sive ad carnem Christi. *Caro enim altissimi potest a altari, non auctem altissimus ipse* ut loquitur Athanasius. Idem citante Theodoreto dialogo 2. Quaecunque scriptura dicit Christum in tempore accepisse, propter humanitatem dicit, non propter divinitatem. Cyrillus lib.2. ad Reginas: *Accepisse gloriam, potestatem & regnum super omnia, referendum est ad conditio-nes humanitatis.* Leo Epist. 22. Dicant adversarij veritatis, quando omnipotens pater vel secundum quam naturam filium suum super omnia evexerit: vel cui substantiae cuncta subje-rit: Deitati enim ut reatori semper subjecta fuerunt. *Huic si addita potestas, si exaltata sublimitas: Minor erat provehen-tes, nechabebat divitias ejus naturae cuius indiguit largitate.*

10. Et p'urimum sanè refert ut propositiones & prædicationes quibus utimur, cùm de persona Christi, & de naturis & proprietatibus ejus loquimur rectè considerentur, cùm non sint omnes unius generis seu modi. Etsi quando non satis dextrè & distinctè hoc negotium tractatur, tūm doctrina haec involvitur, & lector simplex facilè perturbatur. Uti probe monet Formula concordia de persona Christi. Ubi etiam monet, cùm in Christo due sunt distinctæ nature, quæ essentijs & proprietatibus suis neq; mutantur, neq; confunduntur: Utriusq; verò natura, una tantum sit persona: Ea quæ unius tantum naturæ propria sunt, alteri naturæ non seorsim, quasi separatae, sed toti personæ (quæ simul Deus & homo est) attribuntur, sive Deus, sive homo nominetur. Sed in hoc prædicationum genere non sequitur, quod ea quæ toti personæ tribuntur, simul utriusq; naturæ sint proprietates: Sed distinctè declarandum est, secundum quam naturam aliquid toti personæ adscribatur. Ad hunc modum loquitur Paulus cum de Christo dieit: Christum genitum esse ex semine Davidis SECUNDUM CARNEM. Et Petrus dicit de Christo quod sit mortificatus CARNE. Et quod passus sit CARNE.

11. Referuntur hæ phrases ad primum Com: Idiomatum genus, quod definit Haffenreff: veram & realern IDIOPOTESIN vel OIKEIOSIN quā filius Dei, verum hominem intra sus hypostases unitatem assumendo, simul omnia istius idiomata assumpsit, sibiq; realiter appropriavit: unde de filio Dei dicuntur humana.

12. Hic etiam regulas quasdam necessarias ab Haffenreffero annotatas observare licebit: 1. Quæ de Christo dicuntur, & ipsam LOGU essentiam & divinitatem notant: Uel ea tempora respiciunt, quæ incarnationis dispensationem sunt antegressa: Illa secundum divinæ naturæ proprietatem

dicta intelliguntur. Cujus generis sunt illa. Ioh. 10. v. 30.
Ioh. 14:9, Ioh. 14:10. Et illa Ioh. 8:58. 1. Cor. 10:9. Eph. 3:9.
2. Quæ verò de Christo dicuntur vel manifestam carnis pro-
prietatem exprimunt: *Vel de Christi exaltatione in tempore
facta:* *Vel de ejusdem exinanitione sonant:* Illa secundum
humanitatem Christi dicta intelliguntur. Cujus gene-
ris sunt hæc & alia plurima. Matth. 28:18. Act. 2.36. Ph. 2.7.

13. Jam ad nomen ipsum considerandum nos accin-
gamus, quod Christo datum esse scribitur. Intelligen-
da autem vox nominis, non tantum de nudo aliquo no-
mine quo quis vocatur, neq; tantum de dignitate & ce-
lebritate nominis, ut Beza exponit, in Glosa in hunc lo-
cum, sed potentia, Majestate atq; gloria, sicut usurpatur
hæc vox Ruth. cap. 4:v.5.10.14. Eph. 1:21. Intelligitur au-
tem potentia summa & maxima, quod innuit locutio i-
sta, nomen super omne nomen.

14. Hoc sublime nomen Christo secundum huma-
nam naturam donatum est primum in incarnatione, ubi
filius Mariæ, filius Dei vocatur Luc. 1:35. Deinde illustratū
magis in exaltatione ad dextrā majestatis Hebr. 1:3. Ger-
men Davidis vocatur Jehovah. Jer. 23:6. c. 33.14. De Christo secundum humanam naturam scribitur: *quod in ipso
omnes thesauri sapientiae & scientiae divinae sint absconditi.* Coll.
2:3. *Quodq; spiritum acceperit non secundum mensuram.* Ioh.
3:34. *Quod caro ejus det vitam mundo.* Ioh. 6. 33. 51. *Quod
sanguine suo mundet nos ab omni peccato,* 1. Joh. 1:7. *Quod no-
biscum sit oneribus dieb⁹ usq; ad consummationem seculi.* Matth.
28.20. *Quod impleat omnia* Eph. 1:23. c. 4.10. *Hæc omnia
nomen illud exaltato Christo donatum complectitur.*

15. Non ergo probare possumus, quod Reuchlinus
de verbo mirifico, & Matthias Flaci⁹ in Tract. de nominae
Jesu

JESU, quod tam sublime & excellens sit, ut neq; Angelii,
neq; homines istud mereantur.. Verum constat hoc
nomen alijs quoq; in populo Dei tributum fuisse, ijs im-
primis, qui typi Jesu nostri fuerunt, qualis erat Josua
Mosis famulus, dux populi Dei, Sacerdos item tempore
Zachariæ Prophetæ Zach.3:v.1. Et Jesus Syrach. Constat
etiam Salvatores appellari multos in Italia & Gallijs, So-
ter etiam appellatus fuit Syriæ Rex Anthiocus, & Rex
Ægypti Ptolomeus Lagi. Certum est insuper nomen
hoc de quo Paulus noster loquitur donatum esse Christo
post mortem in statu exaltationis suæ: nomen vero Je-
su datum ei est ab Angelo antequam in utero concipe-
retur Luc. 2:21.

16. Largimur quidem Beze in glossa marginali
quod nomen de dignitate & celebritate nominis expo-
ni possit. v. g. dicuntur quidam viri magni nominis. Et
in hebræa lingva vocantur viri nominum, qui sunt cele-
bres I. Par. II. 20. Verum negamus hoc in loco, Pauli in-
stitutum fuisse tantum Christi famam prædicare, sed
multo magis plenam illam gloriam insinuare, quam-
ut donum aliquod novum accepit, cum jam etiam in sta-
tu exinanitionis sua satis præclarri nominis esset, quan-
do majestatem gloriamq; suam miraculis manifesta-
vit, Ioh. 2:11.

17. Est itaq; nomen hoc Christo datum, quod est su-
per omne nomen, non aliud, quam plenissimus usus po-
tentiae, majestatis, atq; gloriæ Christi, quam in statu ex-
altationis demum perfectè exeruit. Non est creata &
finita potentia, sed ipsius Dei potentia, Eph.1:21. dicitur
hæc potentia nomen super omne nomen, quod nomi-
natur, non tantum in hoc seculo, sed etiam in futuro,
hoc est super omnem potentiam greatam. Habuit no-

men hoc Christus secundum humanā naturā statim in incarnatione, ubi jam filius Mariæ erat filius altissimi, Luc. 1.35. donatum verò ei est in exaltatione ad dextram majestatis, Hebr. 1.3, fuitq; tum plenè manifestatum hominibus.

18. Est scripturæ mos, ut ea accipi dicantur quæ manifestantur, unde est regula Lombardi lib. 3. dist. 12. c. 3. *Res tunc fieri dicitur quando innotescit.* Ita filius hominis gloriam accipiebat, cum glorificaretur à Patre, sicut petit Ioh. 17. Et tamen gloriam illam, ante ex unione personali habui. Sic Iosas fuit ante legitimus regni hæres, sed ad annum septimum, fuit à furoribus Athaliæ absconditus & servatus, postea verò in domo Dei creatus Rex & unctus 2. Reg. II. David à Samuele unctus est mandato Domini, & accepit regnum Israël 1. Sam. 16:13. Verùm propter persecutionem Saulis non occupavit regnum: mortuo autem Saule solenniter inauguratus est primum à tribu Iuda 2. Sam. 2: 4. Deinde à cæteris tribubus Israëliticis in Hebron 2. Sam. 5: 3. Ita & Christi majestas quam in unione accepit, postea perfectius se exeruit in exaltatione ejus. De hac illustri repetitio- ne & manifestatione hujus doni, hoc in loco Paulus ait, quia eam quoddam consequens mortis Christi facit.

19. Jam proprietates istæ divinæ, quæ hoc nomen constituunt recensendæ. Et licet Coll. 2: 9. dicatur: *in Christo quidem inhabitat omnis plenitudo divinitatis corporaliter,* Quâ plenitudine, proculdubio omnes proprietates divinitatis veniunt: In hoc tamen mysterio tutissime incedimus, ut piè & probè monet Haffenreff: loco de Christo in secundo genere comm. idiomatum, si que Scriptura S. humanæ Christi naturæ apertis verbis tribuit, simili pide credamus.

20. Illa verò sunt omnipotētia, omniscientia, omnipræsentia, virtus vivificandi, remittendi peccata, salvandi, judicandi.

21. In genere autem, majestas diuina assumpti hominis sequentibus scripturæ testimonij probatur. *Dan. 7:13:14. Matth. 11: 27. Luc. 1: 33. Ioh. 3: 13. Ioh. 6: 62: Hebr. 2: 6. Psal. 110: 1. Matth. 26: 64. Marc. 14: 62: Luc. 22: 69. Rom. 8: 33. Eph. 1: 20. Hebr. 7: 26. Hebr. 8: 1.*

22. Specialiter verò assumptæ humanitati omnipotentiam datam esse, probatur, *Matth. 28: 18. Phil. 3: 21. Psal. 8: 7. 1. Cor. 15: 27. Hebr. 28. Act. 10. 38.*

23. Omniscientia Christo tribuitur secundum humanam naturam, *Col. 1: 19. Coll. 2: 3. ibidem v. 9.*

24. Omnipræsentiam assumptu homini attribuunt sequentia dicta, *Matth. 18: 20. Matth. 28: 20. Eph. 1: 22. Eph. 4: 10.*

25. Virtutem vivificandi communicatam assumpto homini, docetur *Ioh. 6: 51. & v. 53. 1. Cor. 15: 21. item v. 45.*

26. Non caret assumpt⁹ homo potestate remittendi peccata, *Matth. 1: 21. Matth. 9: 6. Marc. 2: 20. Luc. 5: 24. Matth. 18. 11. Luc. 19: 10. Matth. 20: 28. Marc. 10: 45. Luc. 9: 56. Eph. 2: 14.*

27. Habet assumptus homo potestatem judicij *Matt. 16: 27. Ioh. 5: 27. Act. 17: 31.*

28. Hæc & alia plura de Christo homine, de filio hominis, de carne, de sanguine Christi (quibus omnibus apertis verbis, & alijs ubiq; perspicuis adjectis notis, humana ejusdem natura manifestò designatur) disertis scripturarum testimonij exprimuntur. Unde validissime concluditur humanam in Christo naturam, præter & supra omnes naturales proprietates, & finitæ perfectionis dona, ad ipsam majestatis divinæ celsitudinem, & reale consortium exaltatam esse.

29. Atq; hæc quæ de divinis proprietatibus, a ſu-
pto homini communicata dicuntur, ſecundum genus
idiomatum exhibent, quod definitur vera & realis MET-
TADOSIS, quâ logos filius Dei, carnis ſuæ, in persone unitatem
aſſumpta, ſe ipsum & omnem divinæ ſuæ celitudoſis & gloriam
& maſtatem ita coſmunicat, ut quæcumq; logos eſt & habet per
eſſentiam, aſſumpta caro habeat, per unionis & coſmunicatio-
niſ personalis gratiam.

30. De omnipræſentia Christi, ut & de alijs divinis
proprietatibus, quæ naturæ hu- manæ coſmunicatæ di-
cuntur, ratio noſtra in divinis cæcā multa coſminifici-
tur & excogitat, quibus refutet illas. In medium ad-
dueit quod Christus uno in loco natus, paſſus, nunc hic
nunc ibi adfuille, vel abfuille multoties in ſcriptura
legatur.

31. Quod etiam, ſi ubiq; præſens ſtuatur, infinita
reddatur humana natura.

32. Verū ſalva reſ est. Hic non ex cæcā ratione
diſputamus, ſed ex phosphoro Scripturæ Sacrae, maneat
ratio intra ſuos terminos, ſit contenta qualicunq; ſuā lu-
ce, non dedignetur ſumere ſuperiorem revelationem,
non præſcribat divinæ maſtati, filij Dei quomodo ille
velit ſuam carnem ſibi præſentem habere. Exulet hinc
Physica ista loci circumscriptio quaſi iſtas duas naturas
ſeparare poſſet. & personam Christi dividere, quam ta-
men neq; mors, neq; omnes diaboli dividere aut ſepa-
rare poṭuerunt. Filius Dei neq; locus eſt, neq; in loco
ſed illocaliter cœlum & terram implet, idem etiā ſu-
pra & extra omnia loca humanam naturam in persone
unitatē aſſumpsit, quæ in ipſo, citra omnem extenſio-
nem, aut locorum dimensionem ubiq; præſens eſt. Et
quisquā hoc didicerit magnos ſe feciſſe progreſſus noverit, recte
ſynceris Theologis dicitur.

33. Non

33. Non est modus Physicus, quo caro Christi in sua divina persona filij Dei, est ubiq; seu omnipræsens. Est modus quem Deus novit, & qui Deo placet, & quo potest efficere ut in persona Christi, utraq; natura sit ubiq; seu omnipræsens.

34. Non tamen fit exæquatio naturarum in Christo, licet natura Christi humana in persona filij Dei sit omnipræsens. Nam manet humana Christi natura finita, & nunquam fit infinita. Majestatem autem & omnipræsentiam habet à natura divina filij Dei, cui personaliter unita est.

35. In statu autem exinanitionis, & admirandæ dispensationis, verè filius Dei conceptus est in utero Mariæ & homo factus est non alibi. Natus est in Bethlehem & non alibi. Passus est in cruce, sepultus est, surrexit ante portam Hierusalem, & non alibi. Ascendit in cœlum in oliveto, & non alibi, &c. Hæc ex Domini Dei nostri decreto, dispensatione & beneplacito ita fieri debuerunt, & facta sunt. Mysteria Dei exhausta non possumus, tantum subsistimus in hisce revelationis, occlusis & repudiatis nostræ cæcæ rationis cogitationibus & somnijs, in hisce operibus divinis, quæ verè sic acciderunt. Referimus itaq; ista omnia ad istam Spitus Sancti sententiam. *Citra controversiam magnum est pietatis mysterium Deus manifestatus in carne, & justificatus est in spiritu, apparuit Angelis, prædicatus est gentibus, creditus est in mundo, assumptus est in gloria.* Furor itaq; ingens est, ex statu exinanitionis & actionibus ad eam pertinentibus lacerare ac divellere conari unionem personalem filij Dei cum humana natura.

36. Otiosorum est quæsto, estne caro Christi in omnibus lapidibus, folijs arborum &c. Ipsa filij Dei persona

Sona noua est in lapidib⁹ & folijs arborum &c. sicut est in hominibus per gratiam. Sed adest tamen præsens cunctis creaturis, novit ac perspicit omnes creaturas, regit omnes creaturas, pro suo beneplacito, & vel benefacit eis ex gratiâ, vel punit eas ex ira. Sic caro humana assumpta in unionem personæ filij Dei, inseparabiliter & indistanter, in illa persona divina adest creaturis & regit eas. Non quidem ex se, & per se, sed natura divina in hac unione hypostatica, in, cum, per humanam naturam id præstat. Calumnia itaq; est præstigiatorum, affectatam sua n̄ malitiā haud obscurè prodentium eblate-rare, quasi à nobis caro Christi, omnibus lapidibus, omnibusq; folijs arborum, bufonibus &c. includatur.: Quod autem aliqui dixerunt: Deum in omnibus creaturis esse, manifestum, quod nequaquam voluerunt Deum inclusum esse omnibus lapidibus, & folijs arborum, sed sic exposuerunt suam mentem, quod Deus insit & ad sit omnibus suis creaturis, quod quidem principium est immotum.,

37. Audiamus etiam malè feriatorum vaniloquia, ad illa non vana responsuri. Et primò quidem in locutione ista: *Totus Christus est ubiq;*, sed non totum: merā a: sunt ludibria, quibus Christus, Deus homo deridetur. Imò nefariè discerpit ista præstigiosa locutio, naturas in Christo, quasi non totum Christi, h.e. utraq; natura divina & humana in hac persona sit ubiq;. Ista autem naturarū in Christo divulsio est reverā scelus Nestorianum. Magni quidem viri sic locuti sunt, sed non rectè locuti, sacra autem Scriptura non sic loquitur.

38. Frustrā metuitur per omnipræsentiam humanæ Christi naturæ localis extensio, siquidem filius Dei neq; locus

locus est, neq; in loco, sed illocaliter cœlum & terram
implet, ut prius diximus. Neq; etiam metuendum quod
humana natura ita infinita reddatur, siquidem per unio-
nem personalem natura humana non infinita redditur.
Huc verba Lutheri spectant in confessione majori de
cœnâ Domini: *In Christo non sunt due separatae personæ, sed*
unica tantum est persona: Ubi cunq; ea est, ibi est unica tantum
& indivisa persona. Et ubi cunq; rectè dixeris, hic est Deus, ibi
fateri oportet & dicere: Ergo etiam Christus homo adest. Et si
locum aliquem monstrares, in quo solus Deus, non autem homo
assumptus, jam statim persona divideretur. Possem enim tum
rectè dicere, hic est Deus ille, qui non est homo, & qui nunquam
homo factus est. Absit autem ut ego talern Deum agnoscam aus
colam. Ex his enim consequeretur, quod locum & spatiū pos
sent duas naturas separare, & personam Christi dividere, quam
namen neq; mors, neq; omnes diabolus, dividere aut separare po
tuere.

39. Et res bene haberet, si ratio hinc facessoret cum
omnibns Mathematicis instrumentis & regulis, & cir-
cinis, & quadrantibus, & decempedis, & numerationi-
bus & mensurationibus. Consideretur probè veterum
ista eruditæ similitudo de massa ferri ignita. Sicut massa
aliqua ferri quamdiu in igne posita manet, omnibus suis poris ex-
erabit intus, omnibus meatibus & venis ignem recipie, & tota
ignescit, nec ab igne separari potest, sed ignis virtutem exerit:
ita quoq; caro Christi assumpta intra ipsam illocallem hypostasis
filij Dei, seu in Deum, ut loquitur in symbolo Athanasius, & simul
erecta supra & extra omnem locum in unione cum logo repletur
omni divinæ impartibili divinitatis augustissima maiestate, mo-
do non transitorio, sed permanente, & intimo penetrantissimoq;
sicq; semper est in logo toto, eam ipsam nuspian non sibi longè
presentissimam habente, & longè presentiorem quam ullam

aliam creaturam citra tamen omnem locorum respectum, sicut nec localiter illam sibi univit, ea est semper in omnipotencia Dei, semper in omnipresentia Dei, semper in omniscientia Dei, &c. semper possidet ex unitate logu omnis deitatis omnem plenitudinem.

40. Perpendantur oracula ista sacra, Joh.1:14. Verbum caro factum est. Ioh.3:34. Non ad mensuram dat Deus spiritum. 2.Cor.5:19. Deus erat in Christo. 1.Tim:3:16. Deus manifestatus est in carne. Coll:1:19. Quoniam in ipso complacuit omnem plenitudinem divinitatis inhabitare. Coll:2:9. Quoniam in ipso inhabitat omnis plenitudo Divinitatis corporaliter. Coll:2:3. in ipso absconditi sunt omnes thesauri sapientiae. 1.Ioh.4:2. Filius Dei venit in carnem.

41. Hæc oracula evincunt unitam esse carnem logum, & per necessarium consequens totum logon, cum tota omni plenitudine divinitatis suæ incarnatum esse, absq; ullâ sui excedentia, exceptione, divisione, restrictione. Non punctim, non superficialiter, non ex contactu, non angulatim, non sectim, non divisim, non minutim, non ex parte, sed plenè; & totaliter in carne Christi est maiestas Deitatis, non parte aliquâ, (sicut nec in partes dividì potest) magna est intra carnem, vastissimè verò altera parte est extra carnem, vel quasi infinitis locorum interstitijs à carne separatur..

42. Crassiores siquidem sunt similitudines istæ quæ Calvinianis tamen placent, in hoc mysterio, de Oceano & Antverpia, de annulo & gemma, de sphæra solis & corpore solis, quasi indigitantes, credendum esse, quod Divinitas instar Oceani cœrulei, instar sphæræ solis amplissimæ localiter & physicè, & palpabiliter extendetur, & in certa parte istius ita depictæ Divinitatis logo unire-

uniretur caro, ut Antverpia Oceano, & gemma suo circulo, ut sol suo orbi.

43. Diligenter hæc loca inspicinda, quæ asseruntur Christi ad dextram æterni patris sui collocationem & sessionem, quibus docetur illius potentiam & gloriam prorsus divinam esse, nulli loco inclusam, nec ab ullo loco exclusam. Psal.110:1. Hebr.1:3. Matth.26:64. Luc. 22:69. Hebr.8:9. Ubi nihil aliud est dextra majestatis in throno Dei, quam ut alibi vocatur. Matth.28:18. Omnis potestas. Eph.4:10. Psal.8. Apoc:2. 1.Pet.3:22. 1.Cor.5:28. Dan:7.24. Act:2:3. Marc:16:17. Apoc:1:18.

44. Dextra Dei ad nostrum modum loquendi ita dicta, sed extra omnem localitatem consideranda, non est extra Deum, qui totus est incarnatus, unde sedere ad dextram Dei est, omnem localitatem infinitis & ineffabilibus modis transcendere, semper & ubique, non verò in uno tantum aliquo loco, aut uns etiam tempore esse syntronon Deo, omnes infinita majestatis virtutes & actiones omnipotenter & ubique exequi, dominari omnibus cum Deo & in Deo, & ita implere omnia, h.e. omnes creaturas, in illa veteribus sic appellata profundissima secreta & inaccessa logu luce conspicaci, habere & complecti. Esa.40. Illocaliter præsentissimæ: qui logos in se ipso circumscribit illocaliter omnia totius mundi loca & locata, omnia continet, à nullo continetur, omnibusque dominatur secundum potentiam & virtutem dexteræ suæ, non secundum conditionem & sortem terrenam imperatorum hujus mundi.

45. Apostolus ad Eph.cap.1:23, de Christo dicit: qui omnia in omnibus implet. Repetit illud ipsum Eph.4:9:10, quod ascendit, quid est, nisi quia & descendit, primum in inferiores partes terræ, qui descendit ipse est, & qui ascendit super omnes cœlos ut implet omnia. Non est autem locutio hæc

Apostolica de impletione Prophetiarum vel typorum
V.ris T.ti, aliter enim tum loquitur scriptura, videlicet,
Matth. 1.22. Hoc totum factum est, ut adimpleretur quod
dictum est a Domino per Prophetam dicentem. Ioh. 19:36. Fa-
cta sunt hec ut Scriptura impleretur, os non comminuetis ex eo.
Et alia Scriptura dicit, videbunt in quem transfixerunt. Imple-
re autem istud de quo Apostolus loquitur, de speciali illâ
omnipræsentia communicatæ majestate agit, sicut vox
hæc Jerem. 23:24. usurpatur, ubi Deus ipse suæ omnipræ-
sentia majestatem enuntiat, *nunquid non cælum & terram*
ego impleo.

46. Possunt hoc vocari suffragia Ambrosij, Hieronimi, Augustini, Theophylacti, Chrysostomi, Oecumenij, Pascatij, Hugonis, Bernhardi, Hofmeisteri, unius ex recentissimis Pontificijs. Quæ videantur apud Do-
ctorem Francum in disp. de Majestate omnipræsentia
Divinæ, Thesi 93.94. 95.96.97.98.99.100.101.102.

47. Nullo itaq; jure Bellarminus Tom. I. de Christo
absurditatum catalogos ex nostra sententia colligit, scri-
bens: Si Christi corpus ab ipsa suâ conceptione semper & ubiq; fuit, menti-
tur certè qui illud alicubi aliquando fuisse affirmat: Ergo Angelus mentitur, cum
apud Marcum ait, surrexit, non est hic, quomodo enim hic non est, qui ubiq;
est. Dominus ipse mentitur cum ait, Lazarus mortuus est, & gaudet propter
hoc ut ereditatis, qui non erat ibi, quomodo enim Domine ibi non eras, qui
ubiq; eras. Hæc ille, Et paulò post; iam verò symbolum fidei monstroso
illa ubiquitas (hoc enim barbaro vocabulo barbarus error nominari meruit)
ata corruptiæ depravat, ut Christi conceptionem, ortum, passionem, obi-
sum, sepulturam, descenditionem ad inferos, reversionem ab infernis, ascensio-
nem in cælum, reversionem à cælo, metaphoricas ac penè phantasticas
cum Marcione & Manichæo nobis efficiat. Id enim habet de conceptione
Christi symbolum restæ fidei, in solius beatissimæ virginis utero Christi cor-
pus novem illis mensibus fuisse, atque idem illud corpus in uteris omnium
fœminarum, immo & virorum fuit, si ubiq; fuit. De ortu verò id symbolum
docet, Christi corpus nono ex anno mense verè & propriè ex utero prodit, &
& eo modo verè & propriè natum esse. At si vera somniant Ubiquitistæ, an-
te nonum mensem erat extra uterum, & post nonum mensem adhuc erat in u-
tero, neq; inde unquam verè prodit, aut prodire potest, &c. Hæc ille.

48. Nostra certè sententia ejusmodi absurditatum
catalogos non parit, dicimus enim: carnem Christi,
vel ipsam substantiam carnis esse omnipræsentem sin-
gulari modo, nimirum propter unionem hypostaticam,
propter logon, cui intimè unita est, & quidem non nisi
EN TO LÓGO. Logos enim ipse in se ipso creaturas o-
mnes, cœlum & terram ut guttulam aquæ velut pulvi-
sculum vel atomum omnipræsenter circumscribit, & si-
bi præsentissimas habet, videt singulas, servat, fovet, ge-
rit, moderatur. Ergò etiam caro Christi quia logos
totus ei unitur, non imaginariam tantum cœli & terræ
figuram per suam naturalem vim imaginandi effor-
mat, sed hypostaticè super & ultra naturaliter,
illocaliter, non in se ipso sed in logo, inq; TU LOGU
à veteribus sic appellata, arcana & profundissima luce
omnes creaturas, maximas, mediocres & minimas, ipsa
quoq; tempora & loca, præter & supra temporalem mo-
dum, in manibus pedibusq; suis præsentissimas habet
& videt, compleat & omnipræsentissima præsentissimis
adest.

49. Consideretur & hoc: Sicut enim logo omnia
totius mundi corpora & loca sunt instar unius atomi aut
pulvisculi, ita quoq; carni cum logo personaliter unitæ
& ad dextram Dei collocatae, omnia illa, alioq; n latissimè
separata, tamen vix punctuli aut atomi rationem ha-
bent, & nullo modo ipsa carnem Christi mensurant,
continent, impediunt, subjectam habent, sed à carne
continentur & subjecta habentur. Quemadmodum e-
nim in unum corpus Salomonis, à reliquis quoad gran-
dem molem nihil differens, Deus coegerat sapientias
totidem, quod vix in alijs centum humanis corporibus
reperiebantur, & quemadmodum Deus in unum Sim-
sonis

sonis corpus collegerat totidem robora, quot vix in censem
tum viris alijs reperire licebat, & tamen corpus Simsonis
non extendebat, sed quoad statuam par erat com-
muni alicui corpori, & quemadmodum hodie Deus col-
ligere posset bis mille Salomonum tantas sapientias in-
unum alicuius Johannis vel Jacobi corpus, citra corpo-
ris extensionem vel inflationem; ita omnem suam po-
tentiam, scientiam & omnipresentiam majestatem citra
essentiam suam contractionem (est enim à nobis toto cœ-
lo alia, unde nec contrahitur nec dilatatur) & citra o-
mnem corporis verè humani extensionem carni Christi
communicavit.

50. Neq; verò hic Personalis existendi modus tollit
alterum naturalem alicubi existendi modum, sed sunt
duo isti in carne Christi existendi modi, sibimet invicem
subalternati & subordinati. Nam per naturalem sub-
sistendi modum, & ex naturae suae proprietate localiter
olim tantum aut in utero matris, aut in cruce, aut in se-
pulcro corpus reperiebatur, & hodie quoq; in statu glo-
riæ summæ in uno aliquo pū versatur, sed per illocalem
& personalem modum quovis tempore in persona logu-
omnibus rebus creatis adfuit, & adest, nullis tamen in-
cluditur. Hanc ergò credunt Ecclesiæ nostra omni-
presentiam carnis Christi, quod logostotus est persona-
liter intra carnem, & tamē carne non circumcluditur, &
quod dum totus intra carnem personaliter habitat, ne-
quaquam à creaturis extra carnis finitatem locatis absit,
sed omnes extra carnem constitutas, intra carnem omni-
presenter in se ipso transcendat, in se ipso comprehen-
dat, carniq; præsentissimas constituat & subiiciat.

51. Nullo propterea jure Johannes Lampadius in-
censura ubiquitatis ad illustriss. Mauritium Hassum, &

Mauritium Attraicum, omnipresentiam carnis Christi
imaginariam & imputatiyam vocat, quasi luderemus
Lutherani in vocabulo personaliter, ac idem nobis esset
ac imputative. Nequaquam enim personaliter idem
est atq; imputative. Durante unione corporis (ut hoc
exempli loco assumamus) & animæ; anima sano sen-
su per digitos numerat, per digitos pulsat instrumen-
ta musica, per lingvam profert articulatos sonos, & ta-
men dicuntur facere digiti & lingvæ verissimè & reali-
ter, utiq; nequaquam imputative. Eodem pacto logos
in carne suas exerit virtutes, & dum hoc facit caro eas-
dem operatur verissimè, realiter, personaliter. Qua-
lis enim est unio, tales etiam sunt operationes carnis.

52. Quod verò idem author nullum dicat esse di-
scrimen inter Eutychianam Schvencfeldianamq; do-
ctrinam, & inter doctrinam Lutheri de communicatio-
ne idiomatum, hoc planè falsum esse, monstrat
Eutychianæ Schvencfeldianæq; doctrinæ, cum Lutheri
confessione accurata collatio, quam vide apud Franz-
um in disp. de majestate omnipresentiæ divinæ.

53. Potest hoc non malè accommodari visio ista.
Mosaica Exod. 3. cap, apparente rubo ardente. Sunt,
inquit Marbachius in commentario in hunc locum, qui
nos Eutychianismi accusant, quando realem communicationem
proprietatum divina naturæ in humana natura Christi docemus.
Putant enim necessariò sequi ex reali communicatione, humana
naturæ vel abolitionem, vel confusionem & commixtionem cum
divina natura. At verò falsum hoc esse, & minimè sequi, cla-
rè ostendi potest, tum hoc exemplo, tum similitudine ferri igniti:
quā omnes penè veteres in hoc mysterio usi sunt. Rubus hic pro-
pter flamam ignis, in qua Deus apparat, fulget & splendet, nec
tamen

tamen abs sumitur, sed manet salvis & integer: Ita ferrum in ignem positum, lumen & calorem ignis quidem accipit, ut luceat acurat: nec tamen ferrum in ignem mutatur, sed aliud est magnetum ignis, aliud ferrum, ut appareat quando ferrum ex igne remotum, denuò refrigerescit. Quodcum ita sit, haud sane humana natura propterea aboletur, aut cum divina commiscetur, sed divina maiestatis & glorie, in quam assumpta est, per gratiam particeps sit. Retinet suas proprietates nihilominus, et propter unionem divinis proprietatibus fulgeat. Non ergo Eutychianismus, quod verbalem communicationem non agnoscimus, sed realem, eamq; non Physicam, sed unioni huic propriam credimus & statuimus.

54. Frustra est Lampadius citando authoritates adversus Lutherum, quæ contra Svenchfeldianos & Eutychianos propriè & in terminis terminantibus militante. E. g. Cassianus lib. i. de Incar: Christo impropria addere non minoris erroris est, quam propria derogare. August: de Tempore iiij. serm. illorum execramus blasphemiam, qui novo sensu afferre conantur, à tempore acceptæ carnis omnia, quæ erant divinitatis, in hominem demigrasse. Idem de Ess: div: Eundem Dei filium in homine assumpto visibilem, corporeum & localem post resurrectionem non credere & profiteri profanum est. Fulg. l. i. ad Transymund. Dominus ut localem ostenderet humanitatem suam, dixit discipulis suis: ascendo ad patrem &c. Quomodo ascendit cælum, nisi quia localis & verus est homo? Terram localiter deserens ad cælum ascendit. Vigilius lib. 4. contra Eutychen: Non ubiq; est caro, quia quando in terra fuit, non erat ubiq; in cælo, & nunc quia in cælo est, non est utiq; in terra & tantum non est, ut secundum ipsam speremus Christum venturum de cælo, quem secundum verbum credimus nobiscum esse in terra. Hac est fides & confessio catholica, quam Apostoli tradiderunt, martyres roboraverunt, & fideles nunc usq; custodiunt.

55. Impertinentissimè equidem hæc & similia testimonia adversum Lutherum citantur, uti diligens consideratio seriei contextuum patrum illorum ostendit. Illi disputant adversus Eutycheos. Nec extabant tunc libri adversariorum, vel vivi adversarij, qui idem quod Lutheris ex verbo Dei docet de carne Christi, docuisserunt.

56. Non diffitemur autem, Melanthonetum paulò antem mortem fuisse passum sibi persuaderi realem illam communicationem esse Eutychianam prout Peuzerus refert. Sed illa nos non obligant, per negamus enim nos realem istam communicationem esse Physicam, naturarum confusionem. Retinemus doctrinam Philippi Melanthonis quem ipse in suis locis in articulo de Filio Dei proposuit. Verba legantur in ipso authore. Paucula tamen hæc adferamus: *Sunt igitur in Christo nato ex Maria Virgine, duæ naturæ, logos & humana natura, sic unitæ ut Christus sit una persona. Est enim Ecclesia usi hoc vocabulo uniendi, cuius sermonem nos quoq[ue] sequimur. Quod enim veteres interdum usi sunt vocabulo permiscendi, id prudenter intellegendum est, nec confusio naturarum cogitetur.* Origenes et si similitudinem hujus conjunctionis propriam afferri posse negat, tamen comparat eam ferro ignito. *Sicut ignis penetrat ferrum, & undique miscetur, sic logos assumens humanam naturam lucet in ea tota, & humana natura velut accensa lumine logo unita est:*

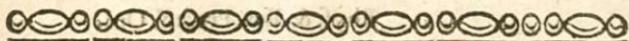
57. Præterea uberioris explicationis gratia notandum, quomodo per nostram sententiam de hac sublimissimi nominis seu augustinissimæ potentissimæ communicatione, nō statuatur facta esse naturarum exæquationē. Manet enim caro Christi infra Deitatem, 1. ratione Naturæ, ipsa enim est creata: Deitas est creatrix. 2. ratio-

ne proprietatum, divina enim Natura divinas habet proprietates, humana humanas. 3. respectu modi etiam in sua maiestate ad dextram Dei, nam longè sublimiori modo omnipotentia cæteræq; proprietates adscribuntur Deitati quām humanitati: illi per Naturam competunt ab omni æternitate, huic in tempore per gratiam sunt donatae.

58. Ex nostra porrò doctrinâ de hoc nomine summo & maximo Christo secundum humanam ejus naturam communicato, sequitur, Christum secundum utramq; naturam esse adorandum, in utriusq; naturæ honorem genua flectenda à cœlestibus, terrestribus & inferis. Intelligentus autem per genuflexionem non Politicus honor, sed cultus religiosus & honor cordis Christo etiam in novissimo die exhibendus à pijs & impijs, Angelis & hominibus.

59. Adorandus Christus secundum utramq; naturam, non logos seorsim nec caro seorsim, neq; caro unâ cum logo, sed una adoratione totus Christus, quia neutra natura subsistit seorsim, sed una est utriusq; hypostasis. Nam genuflexio ab Apostolo tribuitur ei quæ pater exaltavit, is verò Christus est secundum humanam naturam: Et Hebr. i. angeli dicuntur eum adorare, qui collocatus est ad dextram majestatis. Ratio hujus rei non est obscura, quia in precibus nostris non respicimus tantum ad Christum quatenus fuit ab æterno, Patri æterno hominis, sed ratione officij, quatenus redemptor, mediator, & salvator noster est: quæ officia cum ei secundum utramq; naturam competit, non possumus alterutram naturam ab ipso cultu separare. Adoramus itaq; totam Christi personam, & utramq; in eo natu-

naturam adoratione una tanquam unum filium & u-
num Dominum. Aliter verò Nestorius do-
cuit de adoratione carnis Christi, ideoq; per calumniam
nobis illius error imputatur. Cyrillus Anath. 8. scribit
quod docuerit, *hominem assumptum unà cum verbo adoran-*
dum, Deumq; tanquam alterum cum altero appellan-
dum Christum, tanquam hominem unà cum altero præ-
ter ipsum existente vidz. Deum patris verbo adorandū,
atq; ita duas personas ille in Christo constituit quarum
una Deus sit, & altera homo, & inde necessariò se-
quitur, in cultu adorationis, antropolatreia.

Ad Ornatisimum

DN. PETRUM KINDIUM,
S. R. M. Alumnum, pro gloria Christi Afferen-
da, disputantem.

Cum te percupidum prabes, lectissime Kindi
Christo adscribendi, qua, sacra verba docent;
Quod licet vere sit virgine natus homoque,
Verus is, haud quaquam, sit tamen ille merus;
Filius ast quia hominis, vere huic data summa potestas,
In cœlo, & terra; non ratio ista capit:
Hoc nomen PETRUS merito es sortitus, & illud
Gestas, discipulo, quod dedit ante suo,
Christus Simoni: hic cum testificatur aperte:
Christus, quod vivi Filius ille Dei:
Non minor est virtus, nomen servare perenne,
Quam accepisse scies, semper & esse PETRUS.
Optandum ut tecum simus Petriq; Petraq;
In Christo Petrapertuò stabiles!

Amoris & favoris ergo L. m. q;
ÆSCHILLUS PETRAEUS D.

Ornatissimo & Literatissimo Juveni,

D N . P E T R O O . K I N D I O V V - G O T H O ,
Discipulo suo maximè assiduo & amico sincerè dilecto, de Com-
municatione Idiomatum pulchrè differenti.

Pulchra quidem res est naturæ scire secreta.

Et rerum causas pensiculasse juvat.

Pulchrius ast JOVÆ pia pandere dogmata verbi,

Quæ superant precio cuncta metalla suo.

Mis dum das operam pariter doctissime K I N D I

E studiis sacris commoda multa refers.

Ità animitus gratulatur

G E O R G I U S A L A N U S

Phyl. & Bot. Profess. Ord.

Libamen lova fers gratum Sympatriota.
KINDI, mente piâ dogmata sacra probans!

Ecce tibi clypeos Pietas dat, ut ilia natis

Centaurum pereant, vallis Averna cadat,

Quæ sit Forma Dei celebris sub præsidis umbra.

Urget; Calvini nil strata ema valet.

Gratulor ergò tibi: Dominus tua cœpta secundet,

Cœlica sic studeas, cœlica possideas.

Conterraneo & amico suo sincerè dilecto hanc

amoris reliquit arrham

J O H A N N E S S . V V A S S E N I U S

VV-Gothus.

In genio dignam docto, doctissime KINDI

Materiam tractas, qua sine nulla salus

Hinc tibi surgit honos, patronum gratia magna.

Nominis inde decus nec minus esse potest

Pergito sic felix studiis incumbere sacris

Ut has patrii non leve nomen agri.

Amico & benefactori suo hisce paucis

Iubens meritoq; gratatur

E R I C U S C H R I S T O P H O R I M T R I C I U S

VV-Gothus.